

Kära förälder!

Japanen Shinichi Suzukis undervisningsmodell med triangeln elev-förälder-lärare är suverän. Samtidigt är den djärv nog att kräva att föräldern ikläder sig en enormt stor och krävande roll. I den bästa av världar ska föräldern inte bara få barnet att öva. Föräldern ska helst också få eleven att tycka *det är roligt* att öva. Varje dag. Suzuki brukade raljera med att han aldrig misslyckats med någon elev, men med många föräldrar (lätt för honom att säga, han som inte hade några egna barn...). Om dr Suzuki haft egna barn – skulle vi i dag i så fall haft någon "Suzuki-metod"? Eller skulle han då tyckt att "...Det kommer aldrig att funka..."? Frågan är skämtsamt ställd, men ändå med visst allvar. Den här artikeln är tillägnad dig, du beundransvärda Suzukiförälder.

Andas djupt

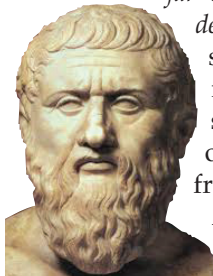
Det är med irriterande regelbundenhet som det runt om i världen i Suzukifamiljer utbryter kaos och förtvivlan, när det helt enkelt bara inte

vill sig. Trots att man jobbat länge och intensivt ("...vecka på vecka på vecka...") att på fiolen få ner 2:a-fingret till ett lågt 2:a-finger, att man kämpat med sittställningen vid pianot ("...sedan i julas..!"), att flöjthållningen ska bli bättre ("...fortfarande samma gamla hållning..!") så verkar det hopplöst. Just då kan det för den prövade föräldern vara läge att ta ett steg tillbaka, andas djupt och fråga sig: "Varför gör vi det här? Varför utsätter vi i vår familj oss för denna utmaning dag efter dag?" Och någonstans långt där inne ekar svaret – ett svar som har så lätt att drunkna i bruset från allt det som upptar vår tid 2016. Ett svar vi tyckte var så fint första gången vi läste det i Suzukis bok "Kunskap med kärlek". Något man ofta återkommer till vid föräldrasamtal, vid kurser och andra Suzukiaktiviteter.

Platons idé

Visst håller vi på med violinistens 2:a-finger, pianistens sittställning och flöjtistens hållning. Men svaret är något oändligt mycket viktigare: Att vi fyller det verktygsbälte våra barn föddes med! Det satt där runt den lilla midjan redan från allra första början. Så därför är det nu upp till alla oss som omger denna nya världsmedborgare att ge mycket kärlek, stimulera och hjälpa tillrätta. Suzuki trodde ju som bekant inte på någon medfödd begåvning. Han uttryckte det så här: "Om vår förmåga inte fanns med från början, så får vi se till att utveckla den". Och enligt hans

Platon.

sätt att se, fungerar musik och gemensam musikutövning ovanligt bra för att få fram dessa verktyg. Är musik det enda sättet? Säkert inte. Men, som sagt, ett ovanligt bra sätt, eftersom det måste vara något som under lång tid kan engagera både barn och förälder. Dessutom innehåller musiken – om man så vill – en sällsynt förmåga i sig: den berikar på ett alldeles speciellt sätt dem som håller på med den. Redan på 300-talet före Kristus skrev Platon: "Jag skulle lära barnen musik, fysik och filosofi. Men viktigast är musiken, för i konsten återfinns nyckeln till allt lärande...". Att det sedan finns otaliga undersökningar som visar hur pass mycket bättre musikutövande barn lyckas i ämnen som matte och språk gör ju inte saken sämre.

Musiken som medel

Här några exempel på fack i detta tomma verktygsbälte – fack som inom Suzukipedagogiken börjar fyllas tidigt i barnets liv:

KONCENTRATIONSFÖRMÅGAN (jätteväiktig hjälp även för fyllandet av andra fack!), MINNET (ett tränat minne är ovärderligt vid all inläring), FÖRMÅGAN ATT UPPTRÄDA (stor hjälp i en massa framtida situationer – många redan i skolan), SAMARBETE (viktigt under hela livet), UTHÅLLIGHET (att inte ge upp – kanon!),

Shinichi Suzuki.

SOCIAL GEMENSKAP (främjar kompetensen att umgås med andra) och så vidare. Märker ni en sak? Inte någonstans i dessa exempel finns ordet MUSIK med. Ändå sker all denna fantastiska utveckling *tack vare att vi musicerar tillsammans!* Att våra barn dessutom genom den här aktiviteten får med sig en enorm skatt – musiken – gör detta nästan för bra för att vara sant. Om denna musik senare i livet får rollen som yrkesutövning (varken märkligt eller speciellt "begåvat" eftersom många elever startar vid så unga år) eller mer som en faktor av intresse, njutning och vidareutveckling, är ju inte särskilt viktigt. Det som verkligen är viktigt, är att en människa med den här starten i livet, har väsentligt större möjligheter att både kunna leva ett rikt liv och samtidigt själv kunna påverka både det egna livet och andras.

Håll visionen vid liv!

Så när det nästa gång verkar så där hopplöst; ta steget tillbaka och påminn dig själv om hur oerhört lite detta med 2:a-fingrar, sittställning och flöjthållning har att göra med vad vi stoppar ner i verktygsbältet. Faktiskt ingenting. I stället: Håll visionen om det ständigt alltmer fyllda bältet vid liv. Tappa inte någon gång bort tanken på att ditt barn håller på att utvecklas till en harmonisk människa – en människa som redan nu börjar få helt fantastiska möjligheter. I så fall är det så mycket lättare att just idag ta det där steget tillbaka, andas in djupt och fortsätta med fingrar, sittställningar och hållningar. Och du, kära förälder, "bra nog" kanske räcker . . .

Sven Sjögren